

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, że ciężące na przewoźniku lotniczym na mocy tego przepisu zobowiązanie do nieodpłatnego zapewnienia pasażerom, o których mowa w tym przepisie, zakwaterowania w hotelu nie oznacza, że przewoźnik ten jest zobowiązany do ponoszenia odpowiedzialności za warunki zakwaterowania jako takie.
- 2) Rozporządzenie nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, który na podstawie art. 9 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia zapewnił zakwaterowanie w hotelu pasażerowi, którego lot został odwołany, nie może być zobowiązany – na podstawie samego tego rozporządzenia – do naprawienia szkód poniesionych przez tego pasażera i zawinionych przez pracowników wspomnianego hotelu.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

**Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 września 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – Bundesverband der
Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. /
Telefónica Germany GmbH & Co. OHG**

(Sprawa C-539/19) (¹)

**[Odesłanie prejudycjalne – Roaming w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii
Europejskiej – Rozporządzenie (UE) nr 531/2012 – Artykuł 6a – Artykuł 6e ust. 3 – Ciężący na dostawcy
usług roamingu obowiązek automatycznego stosowania taryfy roamingowej regulowanej – Stosowanie
w odniesieniu do konsumentów, którzy wybrali konkretną taryfę roamingową przed wejściem w życie
rozporządzenia (UE) nr 531/2012]**

(2020/C 378/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG

Sentencja

Artykuł 6a i art. 6e ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że od dnia 15 czerwca 2017 r. dostawcy usług roamingu byli zobowiązani stosować automatycznie wobec wszystkich swoich klientów taryfę roamingową regulowaną, o której mowa w szczególności w art. 6a tego rozporządzenia, niezależnie od tego, czy owi klienci dokonali wcześniej wyboru taryfy roamingowej regulowanej, czy też taryfy innej niż taryfa roamingowa regulowana, chyba że przed upływem terminu 15 czerwca 2017 r. klienci ci wyraźnie oświadczyli, że wybierają korzystanie z takiej innej taryfy, zgodnie z procedurą przewidzianą w tym względzie w art. 6e ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.